

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3990/2025
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца Основног јавног тужилаштва у Горњем Милановцу, против туженог АА из ..., Општина Горњи Милановац, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 582/24 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 582/24 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П2 140/24 од 07.10.2024. године, ставом први изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се туженом забрани да на било који начин даље узнемирава члана породице, свога оца ББ, и да му се наложи да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство оца. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 582/24 од 04.12.2024. године, ставом првим изреке, првостепена пресуда је преиначена тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, те је забрањено туженом да на било који начин даље узнемирава члана породице – оца ББ, те му је наложено да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство оца, почев од дана доношења ове мере, и одређено је да ће мера заштите од насиља у породици трајати годину дана. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није разлог за изјављивање ревизије сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, још од 2018. године орган старатељства је евидентирао пријаве насиља у породици АА-ББ, између туженог АА и његовог оца ББ. У периоду од 03.05.2023. године, било је шест пријава, од којих три пријаве од стране АА, овде туженог, а три од стране његовог оца ББ. Узрок томе су нерешени имовински односи поводом породичне куће у којој тужени станује. У кући је становао и његов отац ББ али се иселио и прешао у другу кући у истом дворишту с обзиром да је имао намеру да у породичној кући, на једном спрату станује син, овде тужени, а на другом кћерка ВВ, која се, међутим, због поремећених односа са туженим такође иселила из ове куће. Дана 05.10.2023. године ВВ пријавила је туженог за психичко насиље које врши над њиховим оцем ББ јер му лупа на врата у касним вечерњим сатима и узнемирава га, услед чега њихов отац осећа страх. Потом је дана 10.10.2023. године, сам ББ пријавио туженог за психичко насиље из истих разлога, што је учинио и 19.01.2024. године наводећи да је то понашање туженог у последња три месеца учестало, да га то застрашује и узнемирава, да се плаши да га може физички напасти из којих разлога је на својој кући поставио сигурносне камере. Због ових догађаја, туженом је од стране полицијског службеника изречена хитна мера привремене забране да контактира жртву насиља, оца ББ и прилази му у трајању од 48 часова, почев од 19.01.2024. године у 10,50 часова. Након тога, решењем НП 11/24 од 19.01.2024. године, суд је на предлог тужилаштва у односу на туженог продужио изречену хитну меру за још 30 дана од дана истека хитне мере изречене наређењем полицијског службеника од 19.01.2024. године.

Нижестепени судови различито закључују у погледу оправданости одређивања мера заштите од насиља у породици према туженом.

Тако, према ставу првостепеног суда нису се стекли услови за одређивање мера заштите од насиља у породици, јер не постоји озбиљна непосредна опасност по жртву насиља ББ. Тужени је изречену меру решењем од 19.01.2024. године поштовао а разлози поремећених односа између странака су заправо њихови нерешени имовински односи који се тичу деобе имовине. Тужени је лупао на врата свога оца због тога што није могао да спава од лавежа паса, које понашање није таквог интезитета и трајања да може изазвати оправдан страх код жртве, због чега је тужбени захтев одбио као неоснован.

По налажењу другостепеног суда, а полазећи од чињенице да је ББ вербализовао страх од сина и да је процена органа старатељства да нарушени породични односи, неспремност за компромис и позитивне промене, хроничитет породичне процене дисфункционалности, указују на могућност јављања нових

проблема у породици АА-ББ, одређивање мера заштите је оправдано, па је применом одредби чланова 197. ст. 1. и 2. и 198. став 2. тачка 5. и став 3. Породичног закона, одредио меру заштите од насиља оцењујући да је изречена мера довољна да би се постигла сврха мере, обезбедило спречавање будућег насиља као и ради обезбеђења услова за изналагање решења у циљу превазилажења нарушених међусобних односа, а оштећеном обезбедили спокојство и успостављање психичке равнотеже.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд применио одредбу члана 197. Породичног закона, када је закључио да је тужени извршио насиље у породици, те да је оправдано одредити меру заштите из члана 198. став 2. тачка 5. истог закона.

Према одредби члана 197. став 1. Породичног закона, насиље у породици, у смислу овог закона, јесте понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док према ставу 2. тачка 6. истог члана, насиљем у породици, у смислу става 1. овог члана, сматара се, поред осталог, и вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

Понашање туженог у виду лупања у току ноћи на врата и прозоре свога оца ББ чиме га застрашује и узнемирава, представља насиље у породици јер му на тај начин угрожава душевно здравље и спокојство. С обзиром да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање којим се угрожава, поред осталог и душевно здравље или спокојство члана породице, чињеница да тужени оца не вређа и физички не насрће на њега, не значи да тужени није предузео насиље у породици како се то у ревизији истиче. У конкретном случају, а супротно наводима ревизије, у поступку је утврђено да постоји насиље, а не само опасност од насиља, које притом, а собзором на хроничитет нерешених имовинских односа, може и ескалирати, те је оправдано одредити мере, што произлази и из извештаја органа старатељства.

Због свега наведеног, правилно је одређена мера забране даљег узнемиравања члана породице у виду налога туженом да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања које би угрожавало телесни интегритет, душевно здравље и спокојство ББ, сагласно одредби члана 198. став 2. тачка 5. Породичног закона, као и време од годину дана колико је одређено да ће мера трајати сагласно одредби члана 198. став 3. истог закона.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**